

Markéta Čekanová

PŘÍLIŠ POZDĚ PŘIJAT

„Tak ty bys rád vstoupil mezi nás, soudruhu?“ řekl napůl podezřavě a napůl skoro bez zájmu Auterský. Předseda stranické organizace u nás v podniku. Přikývl jsem.

„A proč?“ vybafl.

Chtěl jsem popravdě říct, že jinak si k lepším zakázkám ani nečuchnu, ale vysoukal jsem ze sebe: „Myslím, že bych mohl být komunistické straně prospěšný.“

„Tak?“ zeptal se jalově. „A jak jako, soudruhu?“

Nadechl jsem se a v mozku mi naskočila nedávná debata z jídelny: „Vím, že vás není stále tolik, kolik byste si přáli. Potřebujete taky mladší členy, vždyť většina soudruhů půjde brzy do důchodu. A kromě dělníků určitě uvítáte ve svých řadách i technicko-hospodářské pracovníky,“ vydechl jsem.

Auterský na mě civěl přes tlusté, upatlané brýle, sako s umaštěným límcem se mu krabatilo na ramenou. Byl pohodlně opřený v židli, jež úpěla pod jeho nadváhou a hrál si s mikrotužkou japonské výroby, kterou měl v celé projekci jen on. Naklonil se dopředu: „Ale na jednoho inteligenta potřebujeme dva dělníky. A kde mám k tobě vzít dva lidi z výroby?“ Ptal se, jako by čekal, že mu poradím.

Za měsíc už ty dva měl. A měl i ručitele, který se měl zaručit za mé kvality. Nikoli pracovní. Jenže zakázka pro Itálii mě zase minula. Dostal ji Bytel. Ten byl ve straně už dvanáct let. Kroutvorová dělala dokonce pro blízký Východ. Členství ve straně sedmnáct let, oddaná spolupráce i s dalšími složkami a náklonnost k mužům na patřičných postech dělaly divy. Na mne zbylo Jevíčko.

Moje přijetí se pořád protahovalo. Auterský měl neustále připomínky, chtěl další a další důkazy mé náklonnosti k partaji – jako by si z ochotných kandidátů mohl vybírat.

„Patera emigroval. Víš, co to znamená?“ vybafl na mne v půli srpna. Nevěděl jsem.

„To znamená, že z těch dvou dělníků na jednoho inteligenta už mám zase jen jednoho, Blažka.“

Řekl to, jako bych mohl za to, že se Patera nevrátil z dovolené. „Taková uvědomělá rodina,“ zalkal Auterský. „Jeho žena je vysokoškolská profesorka marxismu leninismu! Syn byl referentem ideově-výchovné práce v celoškolském výboru Svazu mládeže na univerzitě! A všichni tam zůstali... Proč?“ měl jsem dojem, že se rozpláče.

„Najdeme jiného dělníka,“ nabídl jsem konejšivě. A opravdu jsem mu pozitří přivedl uklízečku Rajtmajerovou. Nadšen zrovna nebyl, ale dělnický kádr jako dělnický kádr. Přijal ji skoro na počkání.

„Tak ses konečně dočkal,“ řekl mi Auterský jednoho dne slavnostně. Za okny visela těžká šedivá obloha, mráz bylo skoro vidět, občas se plískal déšť se sněhem, ale mé nitro zaplavila vlna tepla. Konečně budu členem všemocné strany! A budu dělat Itálii jako Bytel! A jednou i blízký Východ jako Kroutvorová! A se svými jazykovými schopnostmi se možná dostanu i dál....a dál...a výš...

Do řad Komunistické strany Československa mě přijali příští týden v pátek. Byl to slavnostní okamžik, Auterský, Bytel, Kroutvorová, Blažek, uklízečka Rajtmajerová i všichni ostatní mi blahopřáli. Ředitel měl dojemnou řeč o tom, jak stranická organizace v podniku s mým příchodem získává novou krev. Sevřel jsem dlouho toužebně očekávanou knížečku v dlani. Vítejte, lukrativní zakázky!

„Tu Washington. Je sedemnásteho novembra. Počúvate nočné vysielanie Hlasu Ameriky.“ Rádio v Pavlově pokoji řvalo na celé kolo. Já toho kluka přerazím! Ještě mě dostane do maléru. A zrovna dneska! Rozrazil jsem dveře. *„...policisté klidnou demonstraci krvavě potlačili. Proti kordonům těžkooděnců stáli studenti a mladí lidé s holýma rukama. Zapalovali svíčky, dávali policistům květiny, zpívali československou státní hymnu a volali Máme holé ruce...“*

Pavel zvedl oči od rádia: „Táto, už je to tady. Komunisti jdou do prdele!“ Stál jsem mezi dveřmi jako pitomec.